

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΜΙΑΣ «ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑΣ»

[Αυτοβιογραφία τῆς χαριτωμένης «βεντέτας» Ἀρλὲτ Μαρσάλ.]

ΕΝΝΗΘΗΚΑ στις 29 Ἰανουαρίου ἑνὸς χρόνου στὸ Παρίσι. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εὐθymous καὶ κακομαθημένους Παρισινούς πού ἀγαποῦσε τὶς περιπέτειες καὶ ξεχνούσε τὴν γυναῖκα του πού τὸν ἀναποῦσε. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν κατάλαβε πῶς ἔγινε πατέρας. Εὐκολώτερα θὰ μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἡ μητέρα μου μὲ εἶχε θρῆ σὲ μιὰ τριανταφυλλιά τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου, παρὰ ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία πού ἐκείνη μ' ἔφερε στὸν κόσμον. Ἔτσι εἶνε πάντα οἱ ἄνδρες: διαρκῶς ἀχάριστοι στὶς γυναῖκες πού θυσιάζονται γι' αὐτούς. Ὁ κ. Μαρσάλ λοιπὸν δημιούργησε φοβερὲς σκηνὲς στὴ μητέρα μου καὶ τῆς δήλωνε ὅτι θὰ μὲ πετάξῃ στὸ Δημόσιο Βρεφοκομεῖο.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι, φώναζε, δὲν εἶνε δικό μου. Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ τὴν παρουσία του. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξ αἰτίας του θὰ πάω στὴ φυλακή.

Κι' ἐγὼ πού ἄκουγα ὅλους αὐτοὺς τοὺς καυγάδες καὶ τὶς φωνές, προαισθανόμουν ὅτι κάτι κακὸ θὰ μοῦ συνέβαινε κι' ἀρχίζα νὰ στριγγλίζω μ' ὄλη μου τὴ δύναμη. Φώναζα ὅπως τὰ μικρὰ γουρουνάκια ὅταν καταλάβουν ὅτι θὰ τὰ σφάζουν. Τότε ὁ κ. Μαρσάλ σταματοῦσε τὶς ἀπειλές του, βούλωνε τ' αὐτιά του κι' ἔφευγε τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ναι, ὁ πατέρας μου δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὰ παιδιά. Καὶ κάθε φορὰ πού σκεφτόταν τὴ γέννησί μου, γίνονταν ἔξω φρενῶν. Ὡστόσο ἡ μητέρα μου δὲν θύμωνε καθόλου μ' αὐτὲς τὶς παραξενιές του. Ἐγνώριζε πολὺ καλά τὸ χαρακτήρα του. Ὁ κ. Μαρσάλ θύμωνε καὶ νεύριαζε γιατί εἶχε ἀποκτήσῃ ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὸν τίτλο τοῦ πατέρα καὶ γιατί σκεφτόταν ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο πειὰ νὰ διασκεδάξῃ. Καὶ ὅπως ἦταν εἰλικρινής, δὲν δίσταζε νὰ ὁμολογῇ στὴ μητέρα μου:

— Εἶμαι ἀπαρηγόρητος πού ἕνα τόσο δὲ πλασματάκι μοῦ ἄλλαξε τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ. Εἶμαι ὑποχρεωμένος τώρα νὰ μαζεύωμαι νωρὶς στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ κάνω ἄλλες γνωριμίες. Διαφορετικὰ ὄλοι θὰ μὲ κατηγοροῦν καὶ θὰ λένε: «Κύτταξε, ὁ Μαρσάλ, εἶνε ἕνας ἀδιάντροπος. Δὲν πάει νὰ μαζευθῇ τὸ σπίτι του καὶ στὸ παιδί του, μόνον διασκεδάξῃ μὲ τοὺς φίλους του». Κι' αὐτὸ, φυσικὰ, θὰ μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴν ἐκτίμησί τους.

Κι' ὁ κ. Μαρσάλ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἀναγκάστηκε νὰ περιορίσῃ ὅσο μπορούσε τὶς διασκεδάσεις του καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ εὐχαριστῆται μὲ τὴν συντροφιά μου. Μὰ ἀναγκάζομαι νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε. Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ μητέρα μου ἔκρυβε γιὰ μένα μιὰ κακία στὴν καρδιά της! Τὴν ἔκαισά νὰ φαίνεται δέκα χρόνια πιὸ μεγάλη κι' αὐτὸ φυσικὰ δὲν μπορούσε νὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ.

Ὡστόσο ὅλη αὐτὴ ἡ ἀποπληκτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς δυσαρρεσκείας, διελύθη μόλις ἀρχίσα νὰ συλλαβίζω τὰ ὀνόματα τῶν γονέων μου, νὰ καταλαβαίνω τὰ λόγια τους καὶ νὰ τοὺς ἀπαντῶ μὲ τὶς ἀνόητες καὶ δίχως οημοσία παιδικὲς φράσεις.

Ὁ κ. Μαρσάλ πήγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα μου διασκεδάσε πού τὴν φώναζα «μαμά».

Σ' ἡλικία πέντε χρόνων τέλος κέρδισα τὴν ἀγάπη τους. Καὶ τότε σκέφθηκαν ὅτι ἔχουν πραγματικὸ παιδί τους κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ μὲ στείλουν στὸ σχολεῖο καὶ νὰ μ' ἀναθρέψουν σὰν πλουσιοκόριτσο. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο λάθος πού παρ' ὀλίγο νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ μου.

Εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸ σχολεῖο πού μ' ἔκλεισαν, ἔμαθα ἕνα σωρὸ πράγματα, μὰ ἔμαθα ἀκόμη νὰ περιφρονῶ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους. Εἶχα συνηθίσει νὰ νομίζω ὅτι ὁ κόσμος εἶνε φτιαγμένος μόνον γιὰ τοὺς πλουσίους κι' ὅτι οἱ φτωχοὶ εἶχαν γεννηθῇ γιὰ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀπογοήτευσί μου καὶ τὸν τρόμο μου ὅταν τελειώνοντας τὶς σπουδές μου γύρισα στὸ σπίτι μου. Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας μέρα κατάλαβα πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ πραγματικότης. Ἡ μητέρα μου εἶχε μιὰ πολὺ καλὴ μὰ φτωχὴ φίλη πού εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ μὲ χαιρετήσῃ καὶ νὰ μὲ ἰδῇ πόσο μεγάλωσα. Τὴν ἄφησα νὰ μοῦ κάνῃ ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις, χωρὶς νὰ τῆς δίνω καμμιά ἀπάντησι καὶ τέλος τῆς δήλωσα μὲ μιὰ ψυχρὴ εὐγένεια:

— Κυρία, τί σὰς ἐνδιαφέρουν ἡ πράξεις τῶν ἀνθρώπων πού

δὲν εἶνε τῆς τάξεώς σας; Ἔσεῖς εἶσατε μιὰ φτωχὴ. Γιὰ ποῖό λόγο ρωτᾶτε γιὰ τὴ ζωὴ μου;

Ἐκείνη τὰ ἔχασε καὶ γύρισε καὶ κύτταξε τὴ μητέρα μου πού εἶχε γίνῃ κατάχλωμη. Ὡστόσο μοῦ ἀπάντησε μὲ καλωσύνη:

— Ἄς ἐλπίσουμε, μικρὴ μου Ἀρλὲτ, ὅτι ἡ ζωὴ θὰ σὲ κάνῃ νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα καὶ θὰ σοῦ διορθώσῃ τὴν κακὴ ἀνικτροφὴ πού σοῦ ἔδωσαν σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο.

Κι' ἔφυγε θυμωμένη ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὅσο γιὰ μένα, ἔφαγα ἕνα γενναῖο ξύλο ἀπὸ τὴ μητέρα μου, χωρὶς αὐτὸ φυσικὰ νὰ μὲ συμφορῶσῃ.

— Ὅσο ἀπλοϊκὴ ἦταν ὡστόσο ἡ μητέρα μου, τόσο ὑπερήφανος ἦταν ὁ πατέρας μου. Κι' ἐγὼ φαίνεται ὅτι εἶχα τὸν χαρακτήρα του, γιατί ἤμουν ἀκατάδεκτη καὶ εἶχα μιὰ ἡγεμονικὴ ἔκφρασι στὴ φυσιογνωμία μου. Ἡ φίλες μου μὲ λέγαν εἰρωνικὰ ἡ «ἀριστοκράτισσα» καὶ ἀναζητοῦσαν πάντα τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ κοροϊδέψουν. Καταλάβαινα ὅτι μὲ ζήλευαν. Ναι, εἶχα μιὰ παράδοξη, λεπτὴ ὠμορφιά. Ἐκεῖνο μάλιστα πού ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν τὰ μάτια μου. Ἐχω πράσινα μεγάλα κι' ἔκφραστικά μάτια καθὼς καὶ μακρὰ καὶ λεπτὰ χέρια πριγκήπισσας! Ἐπίσης μιὰ ὑψηλὴ κι' ὠμορφὴ σιλουέττα.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ εὐγενικὴ ὠμορφιά μου ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ μὲ ἐρωτηθῇ παράφορα ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, κι' ἔπειτα ἕνα σωρὸ ἄλλοι κύριοι. Δὲν εἶμαι ὅμως ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες πού μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἕνα σκοτεινὸ πάθος, ἕναν χυδαῖο ἔρωτα. Γι' αὐτὸ ἡ κατακτήσεις μου ἦσαν πάντα μετρημένες καὶ ἐξαιρετικές. Γιὰ μένα ὁ ἔρωτος δὲν εἶνε ἕνα πάθος, ἀλλὰ ἕνα χαμόγελο!

Ξαφνικὰ μιὰ βαρεῖα στηθικὴ ἀρρώστεια μὲ βύθισε στὴν πιὸ σκοτεινὴ μελαγχολία. Ἡ μητέρα μου τρομοκρατημένη, ἔσπευσε ν' ἀκούσῃ τὶς συμβουλές τοῦ γιαιτροῦ μας. Ἔτσι ἐρέθηκα μιὰ μέρα στὴ γοητευτικὴ πλάξ τοῦ Αἰξ-Λὲ-Μπαίν. Ἦμουν τότε ἕνα πολὺ ὠμορφο καὶ γοητευτικὸ κορίτσι. Σ' ἕνα διαγωνισμό καλλονῆς, πῆρα τὸ πρῶτο βραβεῖο. Αὐτὸ μ' ἔκανε πασίγνωστη στὴ λουτρόπολι καὶ ὄλοι τοὺς ἤθελαν τὴ συντροφιά μου.

Μιὰ μέρα στὸ γεῦμα πού δίναν πρὸς τιμὴν μου μερικοὶ φίλοι μου, ἔκανα τὴ γνωριμία τοῦ διάσημου σκηνοθέτου Λεὼν Περρέ. Ὁ πασίγνωστος καλλιτέχνης ἐνθουσιάστηκε μαζί μου καὶ σὲ μιὰ στιγμή μοῦ δήλωσε:

— Δεσποινὶς Μαρσάλ, «γυρίσω» τώρα τὸ «Καίνικσμαρκ». Τὸν πρῶτο ρόλο τὸν ἔχει ἡ Οὐγκὲτ Ντυφλό. Θέλετε νὰ παίξετε μαζί της;

Δὲν ἀρνήθηκα κι' ἔκρυψα ὅσο μπορούσα τὴ χαρὰ μου. Ἐκεῖνο μόνον πού μὲ στενοχωροῦσε ἦταν τὸ ὅτι δὲν εἶχα κατάλληλες τουαλέττες. Εἶχα πάντα τὴ μανία νὰ ντύνομαι φτηνὰ καὶ μὲ ἀπλότητα. Κ' ἡ τρεῖς λοιπὸν τουαλέττες μου δὲν κόστιζαν πάνω ἀπὸ διακόσια φράγκα! Κι' ὡστόσο ὁ φακὸς τοῦ κινηματογράφου

τῆς μεταμόρφωσε σὲ ὑπέροχα φορέματα πού ἀπεκάλυπταν ὅλη τὴ χάρι μου.

Ὁ Λεὼν Περρέ ἦταν ὑπερβολικὰ εὐχαριστημένος καὶ μοῦ δήλωσε ὅτι θὰ γινόμεν μιὰ μεγάλῃ «βεντέττα».

Καὶ πράγματι, στὴ Γαλλία γύρισα ἕνα σωρὸ «βουθά» φιλμ. Ἐπειτα ἔκλεισα ἕνα συμβόλαιο μὲ τὴν «Παραμάουντ» καὶ ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Ἐκεῖ ἐγνώρισα κι' ἀγάπησα τὸν Ἀδόλφο Μανζοῦ. Ὑστερα γύρισα πάλι στὴ Γαλλία. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ «ὀμιλοῦντος» δὲν ἐπηρέασε καθόλου τὴ σταδιοδρομία μου. Ἐξακολούθησα νὰ ἔχω παντοῦ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Ὡστόσο ἡ δόξα μου δὲν μ' ἔκανε ν' ἀλλάξω τὶς συνήθειές μου. Διατηρῶ πάντα τὴν ψυχρὴ εὐγένειά μου καὶ ἐξακολουθῶ νὰ θεωροῦμαι ἀπὸ ὅλους ὡς «ἀριστοκράτισσα». Ναι, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν μ' ἀρέσουν ἡ χυδαιότητες κ' ἡ προστυχίες. Μ' ἀρέσει νὰ ντύνομαι πάντα μὲ φτηνὲς καὶ ἀπλὲς τουαλέττες, πού εἶνε ὁμοῦ ραμμένες στὶς καλύτερες μοδίστες καὶ δὲν μ' ἀδικοῦν. Λησμόνησα ἀκόμη νὰ σὰς πῶ ὅτι ἕνα καιρὸ παντρεύθηκα κιόλας καὶ πέρασα μιὰ εὐτυχισμένη σελήνη μέλιτος. Μὴ μ' ἐρωτήσετε ὅμως ἂν εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Σ' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω. Τὸ μόνον πού μπορῶ νὰ σὰς ὁμολογήσω εἶνε ὅτι ἔγινε ν' ἀντιπαθῶ τοὺς φτωχοὺς καὶ νὰ πιστεύω ὅτι ὁ ἔρωτος εἶνε ἕνα χαμόγελο.

Ἡ Ἀρλὲτ Μαρσάλ